

Elie Ivančová, 15 rokov, Prešov

Akoby to bola skutočnosť

Plavil som sa tridsať dní na oceáne priezračnom ako to najčistejšie sklo. Čistejší oceán som ešte nikdy nevidel. Mohol som vidieť rôzne druhy rýb rôznych druhov farieb. Oranžové, žlté, zelené aj fialové, veľké až obrovské, malé až drobné, mäsožravé aj bylinožravé. V mori neboli len ryby, ale aj koraly a vodné rastliny a riasy zelené ako čerstvo pokosená tráva. Sypký piesok na spodku a takisto aj mušle, ktoré vytvárali obrazce akoby namaľované na čisto bielom plátne. Obrazy vytvárali aj biele oblaky nado mnou. Niekedy boli sivé až čierne, keď sa nahrnula búrka, ktorá minule skoro rozbila moju jedinú drahocennú loď, na ktorej som sa cítil v bezpečí. Raz sa privalila búrka, akú som si ani v sne nevedel predstaviť. Silno ozývajúce sa hromy akoby oblohu preťali na dve polovice. Blesky som nemohol ani spočítať. Moja loď sa kývala z jednej strany na druhú a ja s ňou. Ale od tej poslednej búrky neprišla ani jedna. Každý deň bol krajší a krajší. Slnko žlté svietilo vysoko nado mnou. Nemal som žiadnu pokrývku hlavy, takže som si musel dávať pozor, aby som nedostal úpal. Síce ma trochu spálilo, a keď som sa dotkol spálenín, tak veľmi štípali, že som skoro omdlel od bolesti, ktorá bola skutočná. Slaná voda to robila ešte horším. Malé vlny mi nadhadzovali loď a tak drobné skoro až neviditeľné kvapky vody mi vystrekovali na ramená, ruky a stehná. Ako v pekle.

Ako som sa plavil a rozmýšľal nad životom, hladný, len s jedným párom dlhých nohavíc, čiernym tričkom s krátkymi rukávami, ponožkami pod kolená a jedným párom vojenských topánok, uvedomil som si, že byť sám je vlastne dobré. Aspoň prvých päť dní. Potom som sa začal cítiť osamelý. Žiadna loď, lietadlo, ktoré by si ma bolo všimlo, či iný stroskotanec. Bolo tu pár lietadiel, ktoré prešli okolo, no nevšimli si ma. Ako by aj mohli. Odvtedy mi začalo byť všetko jedno. Neveril som, že by niekto mohol pre mňa skutočne prísť. Samovražda by bolo múdre rozhodnutie.

Najlepšie by bolo utopenie. Nedokázal som to. Nejaká malá, možno aj tá najmenšia časť vo mne, verila, že niekto sa predsa len ukáže. Prechádzali dni, no nikto neprichádzal. O dva dni neskôr som ležal na mojej drevenej, ťažko postavenej loďke a trávil čas premýšľaním, ako by som sa odtiaľto mohol dostať. Na nič som neprišiel. Oceán všade navôkol, ani jedna žijúca ľudská bytosť okrem mňa.

Prestal som premýšľať o živote a samovraždách, pretože ma to privádzalo do šialenstva. Dokonca som sa musel začať rozprávať sám so sebou. Kebyže tam bol niekto so mnou, myslel by si, že som blázon. Najviac času som si len tak pospevoval. Bolo to lepšie ako sa

rozprávať sám so sebou. No aj tak každé ráno som sa spýtal ako sa mám. Najčastejšia otázka bola: Čo by som si dal pod zub? Už mi to trochu liezlo na nervy, no hlad som nikdy nezahasil. Snažil som sa loviť ryby. Bodaj by bolo niečo iné v mori ako len ony. Nemal som žiadnu návnadu. Dokonca ani udicu, na ktorú by som ich mohol chytať. Voda nebola žiadna až na slaná. Zo slanej vody ma bolelo hrdlo a zakaždým mi prichádzalo zle. Poslednú kvapku z fľaše neslanej vody som vypil na štvrtý deň. Plánoval som vypiť posledný glg na piaty deň, ale kvôli veľkým horúčavám som to nevydržal. Za deň som sa napil slanej vody z mojich dlaní len štyrikrát. Aj keď boli horúčavy, nebol som vôbec smädný. A už vôbec som nemal chuť na vodu z oceána, ktorá bola slanšia ako snežná cesta posypaná soľou.

Okrem vracania zo slanej vody boli momenty, keď mi išlo o život.

Pamätám si, že v jeden teplý deň, som mal ruky vystrčené z lode smerujúce rovno do oceána a hlavu položenú na okraji loďky. Nič netušiaci som sa snažil zazrieť dno, keď sa na mňa nečakane vrhol žralok veľkosti mojej loďky. Bolo to ako v najhoršej nočnej more. Ihneď som zobral veslá a začal búchať žraloka po hlave, no jedno veslo sa dostalo do čelusti žraloka a veslu bolo koniec. Ostalo mi len jedno veslo. Začal som ho trepať o jeho hlavu. Postupne

z vesla ubúdalo. Veď čo zmôže šestnásťročný chlapec s jedným dreveným veslom proti žralokovi, ktorý mal určite aspoň sto ostrých zubov?

Stále som ho búchal po hlave až sa žralok prestal hýbať. Cítil som, že pri mne stálo víťazstvo. Zízal som naňho aspoň desať minút, potom som sa spamätal a išiel ho naložiť na loď. Razom som zazrel, ako sa chvost žraloka mihol. Pre istotu som počkal ešte 5 minút, keby sa náhodou prebudil a začal znova útočiť. Vytiahol som ho z vody a umiestnil pod jednu z lavičiek na loďke.

Na večeru som si odrezal kúsok surového mäsa. Pravdupovediac to nebolo až také zlé, ako som si myslel. Bolo to, ako žuvať veľmi starú žuvačku. Po dojedení som mal suchý pocit v ústach. Môj jazyk začal trpnúť, d'asná som si necítil a na zuboch som mal zvláštny slizký povlak. Potreboval som sa napíť vody. Ponoril som ruky do vody a cítil som, ako ma za ne niečo chytilo. Rýchlo som ich vytiahol z vody von a s vystrašeným pohľadom uvidel malú rybu s veľkými ostrými zubami ako ihly zahryznutú do mojich rúk. Jednu ruku som bolestivo vytiahol z úst ryby, schytil som polovicu zlomeného vesla a buchol som ju s celou silou. Ryba sa držala ako kliešť, no ja som ju búchal a búchal, až kým sa nepustila. Moja ruka vyzerala hrozne. Hlboké diery vyplňala krv, ktorá z nich vytekala. Zúfalo som hľadal šatku na obmotanie, no nič som nenašiel. Moje ruky vyzerali čoraz horšie a horšie, ale tá bolesť bola na nevydržanie. Videl som ako sa mi moja pokožka na rukách pomaly mení na modrú až fialovú farbu. Mäso mi začalo odpadávať z prstov...

Prebudil som sa v mojej modrej izbe polepenej nálepkami v tvare planét. Zo strachom som nazrel z okna a videl svojho otca zhŕňať sneh z cesty. Opatrne som vstal z postele, prehodil sa z pyžama do uniformy, odhryzol si z hrianok a vyšiel von. Otec mi zakýval a ja som nastúpil do auta, pretože bol znova pondelok.